HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

1 octombrie 2009 *

În cauza C-141/08 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 3 aprilie 2008,

Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, cu sediul în Foshan (China), reprezentată de J.-F. Bellis, avocat, și de domnul G. Vallera, barrister,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnul J.-P. Hix, în calitate de agent, asistat de domnul E. McGovern, barrister, mandatat de domnul B. O'Connor, solicitor,

pârât în primă instanță,

* Limba de procedură: franceza.

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii H. van Vliet și T. Scharf și de doamna K. Talabér-Ritz, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

Vale Mill (Rochdale) Ltd, cu sediul în Rochdale (Regatul Unit),

Pirola SpA, cu sediul în Mapello (Italia),

Colombo New Scal SpA, cu sediul în Rovagnate (Italia),

reprezentate de G. Berrisch, și G. Wolf, Rechtsanwälte,

Republica Italiană, reprezentată de domnul R. Adam, în calitate de agent, asistat de doamna W. Ferrante, avvocato dello Stato, cu domiciliul ales în Luxemburg,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii M. Ilešič (raportor), A. Tizzano, A. Borg Barthet și E. Levits, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 martie 2009,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 mai 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 29 ianuarie 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul (T-206/07, Rep., p. II-1, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care Tribunalul a respins acțiunea formulată de recurentă având ca obiect anularea Regulamentului (CE) nr. 452/2007 al Consiliului din 23 aprilie 2007 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate la importurile de mese de călcat originare din Republica Populară Chineză și din Ucraina

(JO L 109, p. 12, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”), în măsura în care prin acesta se instituie o taxă antidumping asupra importurilor de mese de călcat fabricate de recurentă.

Cadrul juridic

2 În vederea stabilirii existenței unui dumping, articolul 2 alineatele (1)-(6) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2117/2005 al Consiliului din 21 decembrie 2005 (JO L 340, p. 17, Ediție specială, 11/vol. 44, p. 15, denumit în continuare „regulamentul de bază”), prevede normele generale privind metoda de stabilire a cuantumului numit al „valorii normale”.

3 Articolul 2 alineatul (7) litera (a) din regulamentul de bază prevede o dispoziție specială privind metoda de stabilire a acestei valori normale pentru importurile care provin din țări care nu au economie de piață.

4 Conform articolului 2 alineatul (7) litera (b) din regulamentul de bază, se aplică totuși normele generale prevăzute la alineatele (1)-(6) ale articolului menționat pentru anumite țări, între care Republica Populară Chineză, în cazul în care se stabilește, pe baza cererilor prezentate de către unul sau mai mulți producători care fac obiectul anchetei, că predomină condițiile unei economii de piață pentru acel sau acei producători.

5 Criteriile și procedurile în vederea stabilirii dacă aceasta este situația sunt precizate la articolul 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază. Această dispoziție prevede:

„[C]ererea prezentată în temeiul [alineatului (7) litera] (b) trebuie formulată în scris și să conțină probe suficiente că producătorul își desfășoară activitatea în condițiile unei economii de piață, și anume că:

— […]

— întreprinderile utilizează o singură serie de documente contabile de bază, care fac obiectul unui audit independent în conformitate cu standardele internaționale și care sunt utilizate în toate scopurile;

[…]

Se analizează dacă producătorul îndeplinește sau nu criteriile menționate anterior în termen de trei luni de la inițierea procedurii, după o consultare specifică a comitetului consultativ și după ce industria comunitară a avut posibilitatea să își prezinte observațiile. Soluția stabilită rămâne în vigoare pe tot parcursul anchetei.”

6 Articolul 20 din regulamentul de bază, intitulat „Informarea părților”, prevede la alineatul (2) că părțile pot cere o informare finală cu privire la faptele și la considerațiile

pe baza cărora se intenționează să se recomande instituirea de măsuri definitive. Articolul 20 alineatele (4) și (5) prevede:

„(4) Informarea finală trebuie făcută în scris. […] [E]a trebuie transmisă cât mai repede posibil [și], în mod normal, în termen de cel mult o lună înaintea deciziei definitive sau de transmiterea de către Comisie a unei propuneri de decizie definitivă, în conformitate cu articolul 9. […] Informarea nu este un obstacol pentru orice decizie ulterioară care poate fi luată de Comisie sau de Consiliu și, în cazul în care această decizie se bazează pe fapte și considerații diferite, acestea din urmă trebuie comunicate cât mai curând posibil.

(5) Observațiile făcute după informarea finală nu pot fi luate în considerare decât în cazul în care sunt primite într-un termen pe care Comisia îl stabilește în fiecare caz, ținând seama în mod corespunzător de urgența cazului, dar care nu poate fi mai mic de zece zile."

Istoricul cauzei

7 Recurenta, societate cu sediul în Foshan (China), produce și exportă mese de călcat în special către Uniunea Europeană.

8 În urma unei plângeri depuse de societățile Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA și Colombo New Scal SpA (denumite în continuare „societățile interveniente"), Comisia a publicat, la 4 februarie 2006, un aviz de declanșare a unei proceduri antidumping privind importurile de mese de călcat originare din Republica Populară Chineză și din Ucraina (JO C 29, p. 2).

9 La 23 februarie 2006, recurenta a prezentat o cerere în temeiul articolului 2 alineatul (7) litera (b) din regulamentul de bază, cu scopul de a obține recunoașterea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață. În luna iunie 2006, Comisia a efectuat verificări la sediul recurentei și la sediul unei societăți afiliate acesteia, pentru a stabili dacă recurenta putea beneficia de statutul menționat și pentru a determina valoarea normală a produselor în cauză pe piața chineză.

10 Prin scrisoarea din 11 august 2006, Comisia a informat recurenta că, în opinia sa, aceasta nu îndeplinea criteriul prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază și că, prin urmare, nu putea să beneficieze de statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață. Astfel, potrivit Comisiei, documentele contabile ale recurentei, precum și rapoartele de audit nu erau conforme cu cerințele standardelor internaționale de contabilitate (International Accounting Standards, denumite în continuare „Standardele IAS"). Prin scrisoarea din 15 septembrie 2006, Comisia a replicat la observațiile formulate drept răspuns de recurentă și a informat-o pe aceasta din urmă cu privire la decizia sa de a nu îi acorda statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață.

11 La 30 octombrie 2006, Comisia a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1620/2006 al Comisiei de instituire a unui drept antidumping provizoriu pentru importurile de mese de călcat originare din Republica Populară Chineză și din Ucraina (JO L 300, p. 13, Ediție specială, 11/vol. 50, p. 110, denumit în continuare „regulamentul provizoriu"). Acest regulament a confirmat respingerea cererii recurentei de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață și a impus o taxă provizorie de 18,1 % asupra importurilor de mese de călcat fabricate de aceasta.

12 La 1 decembrie 2006 și la 18 ianuarie 2007, recurenta a prezentat observații scrise privind regulamentul provizoriu, inclusiv asupra aspectului privind determinarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață. La 19 ianuarie 2007, recurenta a prezentat de asemenea observații orale în cursul unei audieri la sediul Comisiei. Ulterior, aceasta a comunicat Comisiei statistici oficiale privind importurile chineze lunare de produse siderurgice în cursul anilor 2004 și 2005.

13 Prin scrisoarea din 20 februarie 2007, Comisia a comunicat recurentei un document de informare finală generală, precum și un document de informare finală specifică (denumite în continuare împreună „documentele de informare finală din 20 februarie 2007”). În primul document, Comisia și-a anunțat intenția de a-i acorda recurentei statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață și de a reduce, în consecință, marja sa de dumping definitivă la 0 %, având în vedere faptul că, în lumina noilor date și explicații, cererea acesteia era plauzibilă și justificată.

14 Astfel, Comisia a considerat, pe de o parte, că deficiențele din practicile contabile ale întreprinderii, evidențiate în stadiul măsurilor provizorii, nu aveau un efect semnificativ asupra rezultatelor financiare înscrise în conturi și că, pe de altă parte, caracterul incomplet al conturilor, în primul rând, nu prezenta probleme în ceea ce privește informațiile referitoare la vânzările la export, în măsura în care Comisia acceptase deja aceste date atunci când a fost în măsură să le verifice fiabilitatea, și, în al doilea rând, acest caracter nu era determinant în ceea ce privește vânzările interne, acestea nefiind suficient de importante pentru a fi reprezentative. Prin urmare, Comisia a arătat că, în aceste condiții, valoarea normală trebuia să fie stabilită pe baza costurilor de producție, iar costul oțelului era un element esențial al acestora. În această privință, Comisia a considerat că datele statistice oficiale chineze privind importurile de oțel, prezentate în cursul procedurii administrative, confirmau fiabilitatea datelor contabile ale întreprinderii privind costul oțelului și permiteau astfel calcularea valorii normale pe baza valorii determinate în China.

15 Prin scrisoarea din 2 martie 2007, societățile intervenientе aflate la originea declanșării procedurii antidumping și-au comunicat observațiile cu privire la documentul de informare finală generală din 20 februarie 2007. Acestea au susținut, pe de o parte, că recurenta nu îndeplinea criteriul prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază și, pe de altă parte, că, în orice caz, ultima teză a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază se opunea faptului ca instituțiile să modifice în cursul procedurii determinarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață.

16 La 6 martie 2007, comitetul consultativ înființat în conformitate cu articolul 15 din regulamentul de bază (denumit în continuare „comitetul consultativ”) a examinat

documentul de lucru care îi fusese comunicat de Comisie la 20 februarie 2007. Mai mulți membri ai comitetului consultativ au contestat acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei.

17 Prin faxul din 23 martie 2007, Comisia a comunicat recurentei un document de informare finală generală revizuit și un document de informare specifică revizuit (denumite în continuare împreună „documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007"), din care rezultă că, în speță, Comisia a revenit asupra considerațiilor sale din 20 februarie 2007 privind acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei. Astfel, Comisia a considerat în special că practica recurentei constând în compensarea încasărilor și a cheltuielilor și în înregistrarea operațiunilor de vânzare în registrele sale contabile în rezumat, contrar principiului angajamentului, constituie o încălcare a Standardelor IAS, incompatibilă cu cerințele prevăzute la articolul 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază.

18 În aceeași zi, Comisia a transmis de asemenea membrilor comitetului consultativ documentul de lucru final revizuit, pentru consultare. Acest document a fost aprobat de comitetul consultativ la 27 martie 2007, la încheierea unei proceduri scrise.

19 La 29 martie 2007, Comisia a transmis Consiliului propunerea de măsuri definitive întemeiată pe documentul de informare finală generală revizuit din 23 martie 2007.

20 Termenul acordat recurentei pentru a-și prezenta observațiile cu privire la documentele de informare finală generală revizuite din 23 martie 2007 a fost stabilit la 29 martie 2007. La cererea recurentei, Comisia a prelungit acest termen până la 2 aprilie 2007.

21 La 2 aprilie 2007, recurenta și-a prezentat observațiile cu privire la documentele menționate. În acest cadru, recurenta a contestat concluzia Comisiei potrivit căreia nu îndeplinea condițiile necesare pentru acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață și i-a solicitat acesteia să nu adopte poziția societăților interveniente, conform căreia ultima teză a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază interzicea Comisiei să își modifice decizia inițială de a nu acorda acest statut.

22 Prin scrisoarea din 4 aprilie 2007, Comisia a răspuns confirmând concluziile sale în privința neîndeplinirii condițiilor cerute pentru acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață. Pe de altă parte, aceasta a arătat că jurisprudența privind evaluarea cererilor de acordare a statutului respectiv nu permitea o apreciere nouă a unor fapte vechi.

23 Prin scrisoarea din 5 aprilie 2007, recurenta a solicitat Comisiei să propună Consiliului măsuri definitive bazate pe documentul de informare finală generală din 20 februarie 2007, în măsura în care concluzia privind statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață era, potrivit recurentei, întemeiată pe o eroare de drept.

24 La 23 aprilie 2007, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu. Acesta a impus o taxă antidumping definitivă de 18,1 % asupra importurilor de mese de călcat fabricate de recurentă.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

25 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 iunie 2007, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea regulamentului în litigiu, în măsura în care prin acesta se instituie o taxă antidumping asupra importurilor de mese de călcat

fabricate de aceasta. În aceeași zi, recurenta a introdus o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, care a fost admisă. În cursul procedurii în fața Tribunalului, în susținerea concluziilor Consiliului au intervenit Comisia, societățile interveniente și Republica Italiană.

26 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea recurentei, care s-a bazat pe două motive, întemeiate pe o eroare de drept în aplicarea articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază și, respectiv, pe o încălcare a dreptului la apărare și a articolului 20 alineatul (5) din același regulament.

27 În susținerea primului motiv, recurenta invocase faptul că singura explicație oferită de Comisie pentru a justifica schimbarea sa bruscă de poziție în privința acordării statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață ar fi cuprinsă în scrisoarea din 4 aprilie 2007, în care Comisia ar fi afirmat că jurisprudența privind examinarea cererilor de acordare a unui astfel de statut nu permite o evaluare nouă a unor fapte vechi. Or, articolul 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Tribunalului din 14 noiembrie 2006, Nanjing Metalink/Consiliul (T-138/02, Rec., p. II-4347), nu ar exclude deloc faptul ca, în condiții precum cele din speță, Comisia să își poată modifica poziția inițială. Interpretarea reținută de Comisie, în special a ultimei teze a acestei dispoziții, ar fi în plus contrară principiului bunei administrări. În consecință, propunerea de măsuri definitive ar fi întemeiată pe o încălcare a dispoziției menționate, ceea ce ar afecta de asemenea regulamentul în litigiu.

28 În cadrul aprecierii primului motiv, Tribunalul a urmărit să verifice, la punctele 42-50 din hotărârea atacată, în ce măsură Comisia și-a revizuit propunerea cuprinsă în documentele de informare finală din 20 februarie 2007, pentru motivul că îi era interzis să aprecieze din nou fapte vechi. În această privință, Tribunalul a constatat mai întâi că, în regulamentul în litigiu și în special în considerentele (12)-(14) ale acestuia, refuzul de a modifica determinarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață, efectuată în regulamentul provizoriu, nu era motivat de obstacolul din calea unei noi aprecieri a unor fapte vechi creat prin articolul 2 alineatul (7) litera (c)

ultima teză din regulamentul de bază, ci de neconformitatea contabilității recurentei cu Standardele IAS și de lipsa unor elemente noi susceptibile să afecteze această apreciere.

29 În continuare, Tribunalul a considerat că nici din documentele de informare finală generală revizuite din 23 martie 2007 nu reiese că refuzul Comisiei de a propune acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei era motivat de interdicția de a aprecia din nou faptele vechi.

30 În sfârșit, Tribunalul a constatat că singurul document în care Comisia arată că jurisprudența privind determinarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață nu autorizează o nouă apreciere a unor fapte vechi este scrisoarea Comisiei din 4 aprilie 2007. Cu toate acestea, la punctul 49 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că reiese din ansamblul acestei scrisori că observația Comisiei privind imposibilitatea de a aprecia din nou fapte vechi este de natură incidentală, întrucât instituția își întemeiase refuzul de a propune acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață pe aprecierea îndeplinirii de către recurentă a criteriilor materiale aplicabile.

31 La punctul 50 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat că susținerea recurentei potrivit căreia Comisia s-ar fi întemeiat, în speță, pe interdicția aprecierii din nou a unor fapte vechi nu este susținută în fapt. Tribunalul s-a pronunțat în sensul că primul motiv nu putea să fie admis din această cauză și că dezbaterea privind interpretarea ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază și a Hotărârii Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, este, prin urmare, lipsită de relevanță.

32 La punctul 54 din hotărârea atacată, Tribunalul a adăugat că împrejurarea că motivarea regulamentului în litigiu nu explică din ce cauză ar fi nefondate concluziile cuprinse în documentul de informare generală finală din 20 februarie 2007 și faptul, presupunând că ar fi dovedit, că în această privință Comisia nu a oferit explicații nu sunt de natură, prin ele însele, să determine nelegalitatea regulamentului în litigiu.

33 În ceea ce privește al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, acesta a fost respins, la punctele 63-76 din hotărârea atacată. Recurenta susținuse că o astfel de încălcare rezulta din împrejurarea că, în speță, Comisia a transmis Consiliului propunerea de măsuri definitive întemeiate pe documentul de informare generală finală revizuit din 23 martie 2007 doar la șase zile după comunicarea acesteia din urmă recurentei, fără să aștepte expirarea termenului de zece zile prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, și cu patru zile înainte de data acordată de Comisie recurentei pentru depunerea observațiilor sale.

34 Tribunalul a decis mai întâi, la punctele 63-70 din hotărârea atacată, că prin acest fapt, Comisia a încălcat într-adevăr articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază. Acesta s-a pronunțat în special în sensul că transmiterea de către Comisie a propunerii sale Consiliului nu poate avea loc înainte de expirarea termenului de zece zile prevăzut de această dispoziție. În opinia Tribunalului, această interpretare se impune având în vedere modul de redactare a articolului 20 alineatul (4) din regulamentul de bază și necesitatea interpretării în mod coerent a alineatelor (4) și (5) ale acestui articol, precum și pentru a garanta că eventualele observații ale părților interesate sunt luate efectiv în considerare de către Comisie. Astfel, Tribunalul a observat că însăși împrejurarea că a fost deja sesizat Consiliul cu o propunere de măsuri definitive este, în sine, susceptibilă să influențeze consecințele care ar putea fi deduse din aceste observații.

35 Pe de altă parte, Tribunalul a constatat în acest context obligația Comisiei de a informa părțile în cauză cu privire la noua sa luare de poziție, astfel cum a fost expusă în documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007. Tribunalul a evidențiat în această privință că, deși se referă expres la „fapte și la considerații diferite", articolul 20 alineatul (4) din regulamentul de bază nu consacră teza susținută de Comisie, potrivit căreia simpla modificare a aprecierii unor elemente de fapt care au rămas neschimbate nu necesită nicio comunicare către părțile interesate.

36 Cu toate acestea, Tribunalul a concluzionat, la punctele 71-76 din hotărârea atacată, că încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu a fost de natură să afecteze conținutul regulamentului în litigiu și, prin urmare, dreptul la apărare al recurentei și, în consecință, aceasta nu poate determina nelegalitatea și anularea acestui

regulament. Astfel, Tribunalul a amintit că încălcarea menționată nu poate conduce la anularea regulamentului în litigiu decât în măsura în care există posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al recurentei.

37 Tribunalul a constatat în această privință că, referitor la problema stabilirii statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață, nu reiese din dosar că documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007 au prezentat elemente de fapt noi, care nu fuseseră încă aduse la cunoștința recurentei. Tribunalul a observat că, în aceste documente, Comisia doar a informat recurenta cu privire la intenția de a reveni asupra poziției sale anterioare și, astfel, de a menține decizia adoptată inițial la 15 septembrie 2006 și pusă în aplicare în regulamentul provizoriu. Or, recurenta ar fi avut deja posibilitatea, în cadrul unei faze anterioare a procedurii administrative, să se exprime cu privire la poziția prezentată, din nou, în documentele menționate.

38 În legătură cu observațiile prezentate de recurentă în scrisoarea din 2 aprilie 2007, referitoare la aplicarea ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază și la Hotărârea Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, Tribunalul s-a pronunțat, la punctul 75 din hotărârea atacată, că acestea nu erau, în orice caz, de natură să influențeze conținutul acestui regulament, în măsura în care, astfel cum constatase în cadrul primului motiv, refuzul de a acorda statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață se întemeia pe aplicarea criteriilor materiale.

Cu privire la recurs

39 Recurenta solicită Curții anularea hotărârii atacate și admiterea concluziilor sale formulate în fața Tribunalului, și anume anularea regulamentului în litigiu în măsura în care acesta se aplică recurentei.

40 Consiliul, societățile intervenientе și Republica Italiană solicită respingerea recursului. Comisia solicită Curții declararea inadmisibilității acțiunii sau respingerea acesteia.

41 În susținerea recursului formulat, recurenta invocă două motive întemeiate pe aprecierea greșită a importanței dezbaterii privind interpretarea articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază, care rezultă din denaturarea vădită a înscrisurilor de la dosar și, respectiv, pe concluzia incorectă privind efectul încălcării articolului 20 alineatul (5) din acest regulament.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

42 Prin intermediul primului motiv, recurenta susține că Tribunalul nu a răspuns la primul motiv de anulare pe care l-a respins în temeiul unei constatări vădit contrare înscrisurilor de la dosar, și anume că dezbaterea privind interpretarea articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază și a punctului 44 din Hotărârea Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, este lipsită de relevanță pentru prezenta cauză.

43 Primul aspect al acestui motiv se întemeiază pe faptul că, în măsura în care inexactitatea materială a respectivei constatări ar rezulta din înscrisurile de la dosar și în special din memoriile Consiliului și ale Republicii Italiene, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept.

44 Astfel, Consiliul însuși ar fi recunoscut că tocmai pentru că, în speță, Comisia a considerat că nu erau îndeplinite condițiile necesare pentru modificarea soluției inițial reținute, astfel cum au fost prezentate în Hotărârea Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, aceasta a revenit asupra acestei soluții. Și Republica Italiană ar fi confirmat că problema interpretării ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază în lumina Hotărârii Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, a avut într-adevăr un rol determinant în decizia Comisiei de a propune măsuri definitive întemeiate pe poziția sa inițială. În aceste condiții și în lipsa unor elemente de fapt noi în documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007, lipsă observată chiar de Tribunal la punctul 72 din hotărârea atacată, constatarea acestuia potrivit căreia problema respectivă ar fi avut doar un caracter „incidental" ar fi vădit eronată.

45 Prin intermediul celui de al doilea aspect al acestui motiv, recurenta susține că Tribunalul a refuzat, așadar, în mod greșit să se pronunțe asupra problemei menționate.

46 Consiliul apreciază că primul motiv al recursului este, ca urmare a caracterului său selectiv, incapabil să pună la îndoială aprecierea situației de fapt efectuată de Tribunal. Astfel, contestările invocate de recurentă în această privință nu ar lua în considerare toate elementele de la dosar și ar omite în special să facă referire la trei texte pe care s-a întemeiat Tribunalul. Memoriul în apărare prezentat de Consiliu în cursul procedurii în fața Tribunalului nu ar cuprinde, pe de altă parte, niciun element de probă. În plus, Consiliul contestă că interpretarea articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază a avut efecte importante în speță, din moment ce orice interpretare ar fi produs același rezultat. În orice caz, indiferent dacă interpretarea a avut sau nu a avut efecte importante, nu ar permite să se concluzioneze că, în speță, Comisia a acceptat argumentul potrivit căruia era obligată să nu își modifice decizia inițială.

47 Comisia ridică problema forței probante a observațiilor formulate de Consiliu și de Republica Italiană în acest context, întrucât aceștia sunt terți și, din acest motiv, nu se află într-o poziție adecvată pentru a aprecia motivele care au determinat Comisia să

revină asupra poziției sale inițiale. În orice caz, aceste observații nu ar demonstra că Tribunalul a denaturat elementele de probă. Astfel, atunci când a decis să revină la poziția sa inițială, Comisia ar fi luat în considerare elementele noi furnizate de recurentă, dar, în lumina tuturor reacțiilor considerate în ansamblu, ar fi concluzionat că, în pofida acestor elemente, statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață nu putea fi acordat, având în vedere deficiențele importante din contabilitatea recurentei. Astfel, propunerea de măsuri definitive nu s-ar fi întemeiat pe interdicția de a modifica refuzul inițial al acestui statut, ci pe concluzia că recurenta nu îndeplinea criteriile materiale aplicabile. Comisia susține că și-ar fi modificat poziția inițială dacă ar fi fost convinsă că recurenta a adus elemente noi care să justifice acordarea statutului menționat.

48 Republica Italiană susține că Tribunalul s-a pronunțat în mod întemeiat în sensul că nu existau fapte noi sau înscrisuri noi de natură să justifice schimbarea de către Comisie a deciziei sale inițiale cu privire la acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață. În consecință, Comisia nu și-ar fi întemeiat convingerea, care a determinat-o să confirme această decizie inițială, doar pe interdicția de a-și schimba poziția, ci și pe faptul preponderent că gravele neregularități care fuseseră constatate nu puteau fi eliminate prin noi elemente de probă. Scrisoarea Comisiei din 4 aprilie 2007 ar prezenta în mod detaliat numeroasele motive care au determinat această instituție să confirme decizia sa inițială. Faptul că, în speță, nu sunt îndeplinite condițiile care permit în mod excepțional Comisiei să își schimbe poziția privind acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață ar fi fost doar unul dintre aceste motive.

49 Societățile intervenient susțin că primul motiv este vădit nefondat, în măsura în care recurenta nu ar fi demonstrat că Tribunalul a denaturat probele care i-au fost prezentate. Recurenta nu ar fi reușit în special să conteste evaluarea aprofundată de către Tribunal a documentelor relevante, ceea ce ar fi suficient pentru respingerea primului motiv. Pe de altă parte, nici memoriile Consiliului și ale Republicii Italiene, prezentate în fața Tribunalului, nici punctul 72 din hotărârea atacată, la care se referă recurenta, nu ar susține concluziile pe care aceasta urmărește să le deducă din acestea. În subsidiar, societățile intervenient susțin că interpretarea Hotărârii Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, efectuată de recurentă, este greșită.

Aprecierea Curții

50 Primul motiv invocat de recurentă, prin care acesta arată că Tribunalul a apreciat în mod greșit că nu trebuia să soluționeze problema privind interpretarea ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază, se întemeiază pe afirmația potrivit căreia Tribunalul a denaturat înscrisurile de la dosar pentru a ajunge la concluzia că, în speță, Comisia nu s-a întemeiat pe interdicția de a aprecia din nou fapte vechi și că dezbaterea privind acest aspect este, așadar, lipsită de relevanță.

51 Trebuie constatat că Tribunalul s-a întemeiat în această privință pe considerentele (12)-(14) ale regulamentului în litigiu, pe documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007, precum și pe scrisoarea Comisiei din 4 aprilie 2007.

52 Cu privire la regulamentul în litigiu, precum și la documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007, Tribunalul a arătat, la punctele 43-45 din hotărârea atacată, că din acestea nu rezultă că refuzul Comisiei de a propune acordarea către recurentă a statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață a fost motivat de interdicția de a aprecia din nou fapte vechi. În acest context, Tribunalul a arătat în special că documentele respective justificau refuzul statutului menționat prin neconformitatea practicilor contabile ale recurentei cu Standardele IAS și se întemeiau, așadar, pe un criteriu material. Aceste constatări nu au fost contestate de recurentă.

53 În ceea ce privește scrisoarea Comisiei din 4 aprilie 2007, Tribunalul a constatat, la punctele 46 și 47 din hotărârea atacată, că aceasta face într-adevăr referire la jurisprudența Tribunalului care interzice o nouă apreciere a unor fapte vechi. Cu toate acestea, Tribunalul a arătat de asemenea, la punctul 48 din hotărârea menționată, că, în această scrisoare, Comisia și-a întemeiat refuzul de a recunoaște statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață pe faptul că, pe de o

parte, conturile recurentei nu respectau Standardele IAS și că, pe de altă parte, informațiile privind prețul oțelului nu permiteau o nouă apreciere a lacunelor constatate în aceste conturi.

54 Recurenta nu contestă aceste constatări, dar dezaprobă aprecierea efectuată în temeiul acestora de Tribunal, la punctul 49 din hotărârea atacată, potrivit căreia din ansamblul acestei scrisori reiese că observația Comisiei privind imposibilitatea de a aprecia din nou fapte vechi este de natură incidentală, întrucât instituția își întemeiase refuzul de a propune acordarea statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață pe aprecierea îndeplinirii de către recurentă a criteriilor materiale aplicabile.

55 Prin aceasta, recurenta invită Curtea să substituie aprecierea efectuată de Tribunal cu propria apreciere.

56 Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile aflate la dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Aprecierea faptelor nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă care i-au fost prezentate, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții (a se vedea Hotărârea din 11 februarie 1999, Antillean Rice Mills și alții/Comisia, C-390/95 P, Rec., p. I-769, punctul 29, Hotărârea din 15 iunie 2000, Dorsch Consult/Consiliul și Comisia, C-237/98 P, Rec., p. I-4549, punctul 35, precum și Hotărârea din 23 aprilie 2009, AEPI/Comisia, C-425/07 P, Rep., p. I-3205, punctul 44).

57 În măsura în care recurenta invocă denaturarea scrisorii Comisiei din 4 aprilie 2007, trebuie arătat că nu se poate imputa Tribunalului că a denaturat conținutul acesteia. Astfel, așa cum subliniază avocatul general la punctele 77 și 78 din concluzii, deși ar fi

posibilă interpretarea scrisorii menționate în sensul propus de recurentă, trebuie totuși constatat că o astfel de interpretare nu este singura concluzie care ar putea fi dedusă din textul acesteia.

58 Pe de altă parte, Curtea nu se poate ralia la teza susținută de recurentă, potrivit căreia singura explicație posibilă pentru schimbarea poziției Comisiei este că această instituție s-a lăsat convinsă de argumentația prezentată de societățile intervenientе și de anumite state membre în cadrul comitetului antidumping, care arătaseră faptul că ultima teză a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază nu permitea Comisiei să își modifice decizia inițială de a nu atribui recurentei statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață.

59 Astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 14 din hotărârea atacată, societățile intervenientе s-au întemeiat, în observațiile lor referitoare la documentul de informare finală generală din 20 februarie 2007, prezentate prin scrisoarea din 2 martie 2007, în special pe argumentul potrivit căruia recurenta nu îndeplinea criteriul material prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază.

60 Rezultă de fapt din scrisoarea menționată că societățile intervenientе au invocat în special faptul că acest criteriu trebuie să fie interpretat strict și că pentru evaluarea acestuia este lipsit de relevanță dacă deficiențele din conturile recurentei, care nu ar fi fost contestate de aceasta și care ar constitui în mai multe privințe o încălcare a Standardelor IAS, au avut într-adevăr efecte asupra rezultatului conturilor. În plus, societățile intervenientе au arătat că explicațiile recurentei în această privință sunt în orice caz incorecte, iar Comisia nu a oferit explicații privind motivul pentru care le acceptă. În sfârșit, acestea au susținut că dovada privind prețurile aferente importurilor chinezești de oțel este lipsită de relevanță în privința aspectului conformității conturilor recurentei cu Standardele IAS și că, în orice caz, aceasta utiliza în principal și în mod exclusiv oțel național.

61 Comisia a explicat în memoriul său în intervenție prezentat în fața Tribunalului că, în urma observațiilor societăților intervenientе și a ezitărilor exprimate de anumite state membre privind ideea de a acorda recurentei statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață pe baza cifrelor furnizate de aceasta privind prețul oțelului importat din China, aceasta a continuat să reflecteze asupra acestui aspect. În lumina acestor reacții, Comisia ar fi ajuns la concluzia că, având în vedere deficiențele constatate în contabilitatea recurentei, cifrele menționate nu puteau să o determine să considere că criteriul menționat la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază era îndeplinit și că, în consecință, era inevitabil să refuze acordarea statutului respectiv recurentei. Comisia a subliniat de asemenea, în acest context, că nu se considera în niciun fel obligată să propună Consiliului măsuri despre care cunoștea că sunt greșite și că aprecia că Hotărârea Nanjing Metalink/Consiliul, citată anterior, nu putea fi interpretată în sensul că impune o astfel de restricție.

62 În aceste condiții, Tribunalul putea concluziona în temeiul înscrisurilor de la dosar că, în mod contrar celor sugerate de recurentă, schimbarea de poziție a Comisiei între, pe de o parte, documentele de informare finală din 20 februarie 2007 și, pe de altă parte, documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007, nu era motivată de interdicția de a modifica decizia inițială de refuzare a statutului respectiv recurentei, ci de considerente privind interpretarea criteriului material menționat la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază.

63 Pe de altă parte, această constatare nu este infirmată de argumentul recurentei potrivit căruia conținutul observațiilor prezentate în primă instanță de Consiliu și de guvernul italian ar demonstra că schimbarea de poziție menționată era motivată de interdicția de a modifica decizia inițială. Astfel, așa cum arată avocatul general la punctele 79 și 80 din concluzii, presupunând chiar că aceste observații pot fi calificate drept „elemente de probă", nu este mai puțin adevărat că alte elemente de la dosar, și anume memoriul în intervenție prezentat de Comisie în fața Tribunalului, arată contrariul față de ceea ce ar rezulta, în opinia recurentei, din observațiile menționate. Având în vedere că observațiile Consiliului și ale Republicii Italiene nu au forță probantă absolută și că

Tribunalul trebuie să efectueze o apreciere globală a tuturor elementelor de la dosar, acestuia din urmă nu i se poate imputa că a denaturat aceste elemente prin faptul că a reținut, în esență, explicația dată chiar de Comisie privind schimbarea sa de poziție, în locul celei pretins sugerate de părți, care sunt terți față de procesul de decizie internă al Comisiei.

64 În consecință, Tribunalului nu i se poate imputa că a denaturat înscrisurile de la dosar prin faptul că s-a pronunțat în sensul că afirmația recurentei potrivit căreia Comisia s-ar fi întemeiat în speță pe interdicția de a aprecia din nou fapte vechi nu este susținută în fapt.

65 Rezultă din considerațiile de mai sus că primul motiv de recurs trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

66 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul a concluzionat în mod greșit că încălcarea dreptului său la apărare, constatată de acesta, nu poate determina anularea regulamentului în litigiu, pentru motivul că nu ar exista, în orice caz, nicio posibilitate ca procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit. Astfel, în măsura în care problema interpretării articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază nu ar fi prezentat un caracter incidental, ci un caracter fundamental, încălcarea menționată ar fi privat-o pe recurentă de posibilitatea de a-i

demonstra Comisiei că interpretarea menționată efectuată de aceasta era greșită și că, în speță, Comisia era perfect îndreptățită să propună Consiliului măsuri definitive întemeiate pe concluziile documentului de informare finală generală din 20 februarie 2007. Prin urmare, situația recurentei ar fi fost în mod concret afectată, în măsura în care aceasta ar fi fost privată de posibilitatea ca procedura administrativă să producă un rezultat radical diferit.

67 Consiliul, susținut de Comisie, de societățile intervenientе și de Republica Italiană, aprobă concluzia Tribunalului potrivit căreia încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu ar conduce la anularea regulamentului în litigiu, având în vedere că, în speță, dreptul la apărare al recurentei nu ar fi fost încălcat.

68 În opinia acestor părți, al doilea motiv de recurs se întemeiază pe premise incorecte, în special pe faptul că recurenta ar fi putut prezenta argumente noi care ar fi putut determina Comisia să își schimbe părerea, că decizia Comisiei de a reveni la poziția sa inițială era motivată de interdicția de a modifica această poziție și că Tribunalul a constatat încălcarea dreptului la apărare al recurentei. Comisia concluzionează că al doilea motiv est inadmisibil sau inoperant. Societățile intervenientе susțin că acest motiv este vădit inadmisibil sau nefondat și invocă, pe de altă parte, că recurenta nu identifică constatarea pe care o contestă din hotărârea atacată și nu precizează în mod clar eroarea de drept pe care o impută Tribunalului.

69 Consiliul, Comisia și, cu titlu subsidiar, societățile intervenientе contestă, cu toate acestea, interpretarea dată de Tribunal articolului 20 alineatele (4) și (5) din regulamentul de bază, potrivit căreia acesta ar impune în toate cazurile un termen de zece zile pentru prezentarea observațiilor atunci când Comisia își întemeiază decizia pe fapte și pe considerații care diferă de cele menționate în informarea finală. O astfel de interpretare nu ar decurge în special din modul de redactare a articolului 20 alineatul (4) din regulamentul de bază, ar fi disproporționată și ar genera dificultăți considerabile pentru Comisie în raport cu termenele oficiale impuse de acest regulament.

70 Comisia susține în special că documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007 constituie, în esență, o „comunicare” în sensul articolului 20 alineatul (4) din regulamentul de bază, iar nu o „informare finală” în sensul alineatului (5) al articolului menționat, ceea ce are drept consecință că termenul impus la articolul 20 nu este aplicabil.

71 Consiliul susține, pe de altă parte, că dreptul general la apărare continuă să se aplice independent de interpretarea care trebuie dată articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază și că termenul impus de acest drept depinde de împrejurările cauzei. Or, un termen de zece zile începând de la comunicarea de către Comisie a unor fapte și considerații care diferă de cele menționate în informarea finală nu ar fi întotdeauna necesar pentru a garanta respectarea dreptului la apărare.

Aprecierea Curții

72 Al doilea motiv de recurs se îndreaptă împotriva concluziei Tribunalului de la punctul 76 din hotărârea atacată, potrivit căreia încălcarea de către Comisie a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu a fost de natură să afecteze conținutul regulamentului în litigiu și, în consecință, dreptul la apărare al recurentei.

73 Cu titlu introductiv, trebuie constatat că, în mod contrar celor susținute în special de Consiliu și de Comisie, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept prin faptul că s-a pronunțat, la punctul 70 din hotărârea atacată, în sensul că, în speță, Comisia încălcase într-adevăr articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, întrucât a transmis Consiliului propunerea sa de măsuri definitive doar la șase zile după ce a comunicat recurentei documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007 și, în consecință, înainte de expirarea termenului de zece zile stabilit prin această dispoziție.

74 Astfel, Tribunalul a arătat în mod întemeiat că, în speță, Comisia avea obligația să o informeze pe recurentă cu privire la noua sa poziție, astfel cum a fost prezentată în documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007, și că, atunci când a transmis aceste documente, Comisia trebuia să respecte termenul prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază.

75 În această privință, trebuie constatat mai întâi că, în mod contrar a ceea ce tind să sugereze Comisia și Consiliul, în speță nu se ridică problema dacă orice modificare minoră a unei informări finale trebuie de asemenea calificată drept „informare" în sensul dispoziției menționate, informare care necesită respectarea termenului acordat de această dispoziție.

76 În acest context, este suficient să se constate că, în speță, nu este vorba despre o astfel de modificare minoră, ci despre o schimbare fundamentală de poziție a Comisiei între comunicarea documentelor de informare finală din 20 februarie 2007 și comunicarea celor din 23 martie 2007, schimbare care avea consecințe importante pentru recurentă, determinând în special propunerea unei taxe antidumping definitive de 18,1 % în loc de 0 %, astfel cum se menționase în prima informare finală.

77 În continuare, Tribunalul s-a pronunțat în mod întemeiat că, în măsura în care articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază este aplicabil, Comisia nu poate transmite Consiliului propunerea sa finală înaintea expirării termenului prevăzut de această dispoziție.

78 Astfel cum subliniază Tribunalul, această interpretare nu numai că rezultă din contextul sistematic în care se integrează dispoziția menționată, ci se impune în același timp în vederea garantării faptului ca eventualele observații ale părților interesate să fie luate în considerare în mod real și imparțial. Astfel, însăși împrejurarea că, în speță, Consiliul a fost deja sesizat cu o propunere de măsuri definitive poate în sine să influențeze consecințele care ar putea fi deduse din aceste observații.

79 În sfârșit, eventualele dificultăți întâmpinate de instituții pentru a respecta termenele prevăzute de regulamentul de bază nu pot avea drept consecință încălcarea termenelor prevăzute de acest regulament pentru protejarea dreptului la apărare al întreprinderilor în cauză. Dimpotrivă, revine acestor instituții și în special Comisiei sarcina de a ține cont de constrângerile temporale impuse de regulamentul menționat, respectând în același timp dreptul la apărare al acestor întreprinderi.

80 Pe de altă parte, trebuie observat că, în speță, chiar Comisia îi acordase recurentei un termen de zece zile, pe care trebuie să îl respecte pentru a nu încălca principiul bunei administrări.

81 Cu privire la argumentele invocate de recurentă în susținerea celui de al doilea motiv, trebuie constatat de la început că Tribunalul s-a pronunțat în mod întemeiat, la punctul 71 din hotărârea atacată, în sensul că nerespectarea termenului de zece zile prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu poate conduce la anularea regulamentului în litigiu decât în măsura în care există posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al recurentei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 1980, Distillers Company/Comisia, 30/78, Rec., p. 2229, punctul 26, Hotărârea din 21 martie 1990, Belgia/Comisia, cunoscută sub numele „Tubemeuse", C-142/87, Rec., p. I-959, punctul 48, și Hotărârea din 2 octombrie 2003, Thyssen Stahl/Comisia, C-194/99 P, Rec., p. I-10821, punctul 31).

82 În măsura în care recurenta susține totuși că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în aplicarea acestei jurisprudențe, trebuie analizat dacă, în temeiul motivării cuprinse la punctele 72-75 din hotărârea atacată, Tribunalul putea să ajungă la concluzia că, în speță, dreptul la apărare al recurentei nu a fost afectat.

83 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și care poate să conducă la un act cauzator de prejudiciu constituie un principiu fundamental al dreptului comunitar care trebuie

să fie garantat chiar în lipsa oricărei reglementări privind procedura. Acest principiu impune ca destinatarii unor decizii care le afectează în mod semnificativ interesele să aibă posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul lor de vedere (a se vedea în special Hotărârea din 24 octombrie 1996, Comisia/Lisrestal și alții, C-32/95 P, Rec., p. I-5373, punctul 21, Hotărârea din 21 septembrie 2000, Mediocurso/Comisia, C-462/98 P, Rec., p. I-7183, punctul 36, precum și Hotărârea din 9 iunie 2005, Spania/Comisia, C-287/02, Rec., p. I-5093, punctul 37).

84 Astfel cum rezultă din constatările Tribunalului, în scrisoarea sa din 2 aprilie 2007, prin care și-a prezentat observațiile asupra documentelor de informare finală revizuite din 23 martie 2007, recurenta a invocat argumente atât cu privire la problema dacă îndeplinea criteriul material prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază, cât și cu privire la problema dacă, având în vedere ultima teză a articolului 2 alineatul (7) litera (c), Comisia este obligată din punct de vedere legal să respecte refuzul său inițial de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață.

85 Pe de altă parte, este cert că, în pofida faptului că scrisoarea menționată a fost comunicată Comisiei în cadrul termenului stabilit la articolul 20, alineatul (5) din regulamentul de bază, aceasta, ca urmare a nerespectării termenului respectiv, nu a avut cunoștință de conținutul respectivei scrisori atunci când a transmis Consiliului propunerea de măsuri definitive.

86 Cu privire în primul rând la argumentele invocate în scrisoarea respectivă referitoare la criteriul material prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază, Tribunalul s-a pronunțat, la punctele 72-74 din hotărârea atacată, în sensul că aceste argumente nu erau de natură să afecteze cuprinsul regulamentului în litigiu pentru trei motive.

87 Mai întâi, nu ar rezulta din dosar că documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007 au prezentat elemente de fapt noi, care nu fuseseră încă aduse la cunoștința recurentei. În plus, recurenta ar fi avut posibilitatea, în cursul unei faze anterioare a procedurii administrative, să se exprime cu privire la poziția prezentată, din nou, în documentele menționate. În sfârșit, din scrisoarea din 2 aprilie 2007 nu ar rezulta că recurenta a prezentat argumente noi drept răspuns față de poziția Comisiei.

88 Or, trebuie constatat că aceste motive nu sunt suficiente în sine pentru a exclude posibilitatea ca procedura administrativă să fi putut avea un rezultat diferit, dacă, înainte de a transmite Consiliului propunerea sa de măsuri definitive, Comisia ar fi avut cunoștință de scrisoarea din 2 aprilie 2007.

89 În această privință, trebuie observat în special că, astfel cum s-a arătat la punctul 61 din prezenta hotărâre, Comisia însăși a explicat în memoriul său în intervenție prezentat în fața Tribunalului că, doar în urma observațiilor societăților interveniente și a anumite state membre și-a revizuit decizia de a atribui recurentei statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață, menționată în documentele de informare finală din 20 februarie 2007.

90 În consecință, este cert că revizuirea acestei decizii de către Comisie nu a avut loc pentru motivele pe care s-a întemeiat deja refuzul său inițial de a acorda recurentei statutul menționat, ci în lumina argumentelor care i-au fost prezentate de societățile interveniente și de anumite state membre. Este de asemenea cert că aceste argumente urmăreau în special să demonstreze că observațiile și documentele prezentate de recurentă nu ar fi trebuit să determine Comisia să modifice refuzul său inițial de acordare a statutului respectiv.

91 În aceste condiții, nu se poate susține, în temeiul motivației cuprinse la punctele 72-74 din hotărârea atacată, că nu s-a adus atingere în mod concret dreptului la apărare al recurentei, prin faptul că aceasta nu a avut posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util punctul său de vedere cu privire la aspectele invocate prin argumentele menționate și, în special, cu privire la aspectul dacă, în pofida anumitor deficiențe din contabilitatea recurentei, acesteia i se putea atribui statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață pe baza cifrelor privind prețul oțelului importat din China, pe care le furnizase în cursul procedurii administrative.

92 În special, având în vedere desfășurarea acestei proceduri și faptul că deja în două rânduri Comisia își schimbase poziția ca urmare a observațiilor care i-au fost prezentate de părțile interesate, nu se poate exclude că aceasta și-ar fi modificat încă o dată poziția ca urmare a argumentelor invocate de recurentă în scrisoarea sa din 2 aprilie 2007, argumente care se refereau, potrivit constatărilor cuprinse la punctul 74 din hotărârea atacată, la importanța care trebuia acordată neregularităților contabile observate, precum și consecințelor care trebuiau deduse din informațiile privind prețul importurilor de oțel.

93 În această privință, trebuie subliniat că respectarea dreptului la apărare are o importanță fundamentală în proceduri precum cea din prezenta cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 1991, Al-Jubail Fertilizer/Consiliul, C-49/88, Rec., p. I-3187, punctele 15-17, și, prin analogie, Hotărârea din 21 septembrie 2006, Technische Unie/Comisia, C-113/04 P, Rec., p. I-8831, punctul 55).

94 Pe de altă parte, trebuie amintit că rezultă din jurisprudența Curții că recurentei nu i se poate impune să demonstreze că decizia Comisiei ar fi avut un conținut diferit, ci doar că o astfel de ipoteză nu este complet exclusă, din moment ce recurenta și-ar fi putut realiza mai bine apărarea în lipsa unor neregularități procedurale (a se vedea Hotărârea Thyssen Stahl/Comisia, citată anterior, punctul 31 și jurisprudența citată).

95 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentele invocate de recurentă în aceeași scrisoare din 2 aprilie 2007, privind problema dacă, având în vedere ultima teză a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază, Comisia este obligată din punct de vedere legal să respecte refuzul său inițial de acordare a statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață, Tribunalul a considerat, la punctul 75 din hotărârea atacată, că aceste argumente nu erau, în orice caz, de natură să influențeze conținutul regulamentului în litigiu, în măsura în care refuzul de a acorda acest statut se întemeia pe aplicarea criteriului material.

96 Or, simplul fapt că, în speță, Comisia s-a întemeiat pe criteriul material prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază pentru a refuza în documentele de informare finală revizuite din 23 martie 2007 acordarea statutului menționat nu este suficient pentru a elimina posibilitatea că argumentele privind interpretarea ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c), argumente pe care recurenta a avut posibilitatea să le invoce pentru prima dată în scrisoarea menționată, ar fi putut influența conținutul propunerii de măsuri definitive.

97 Astfel, în măsura în care, așa cum s-a evidențiat la punctul 92 din prezenta hotărâre, nu se poate exclude că, în speță, Comisia și-ar fi modificat încă o dată poziția ca urmare a observațiilor privind criteriul material, prezentate de recurentă în scrisoarea sa din 2 aprilie 2007, problema dacă această instituție putea încă să își modifice decizia inițială de refuz, în pofida modulului de redactare a ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază, prezenta o importanță deosebită.

98 Astfel, chiar dacă ar fi fost în final convinsă că recurenta îndeplinea criteriul material menționat, Comisia ar fi putut propune să îi atribuie statutul de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață doar în ipoteza în care ar fi fost convinsă că, în mod contrar susținerilor anumitor state membre și ale societăților intervenient, aceasta nu era obligată din punct de vedere legal să respecte refuzul său inițial de acordare a statutului menționat.

99 Pe de altă parte, contrar a ceea ce Tribunalul a statuat la punctul 75 din hotărârea atacată, relevanța aspectului menționat nu este infirmată în niciun fel de constatarea de la punctele 48 și 49 din aceeași hotărâre, potrivit căreia constatarea Comisiei din scrisoarea sa din 4 aprilie 2007 privind pretinsa imposibilitate de a modifica decizia sa inițială de refuzare a acordării statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei era doar de natură incidentală.

100 Fără îndoială, astfel cum Tribunalul a putut concluziona la punctul 50 din hotărârea atacată, constatarea menționată permitea respingerea primului motiv al acțiunii care se întemeia pe premisa că, în speță, Comisia revenise asupra deciziei sale inițiale de refuzare a acordării statutului menționat pentru motivul că îi era interzis că modifice această decizie.

101 În schimb, constatarea menționată nu era suficientă pentru a demonstra, în cadrul examinării celui de al doilea motiv, că dreptul la apărare al recurentei nu fusese afectat prin încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază.

102 Astfel, așa cum s-a arătat la punctul 78 din prezenta hotărâre, împrejurarea că, înainte de a fi primit observațiile recurentei din scrisoarea sa din 2 aprilie 2007, Comisia a sesizat Consiliul cu o propunere de măsuri definitive poate influența consecințele pe care aceasta le putea încă deduce din aceste observații. Dacă înainte de a face propunerea de măsuri definitive Comisia ar fi avut cunoștință de respectivele observații, marja sa de acțiune în evaluarea acestora ar fi putut fi mai extinsă și aceasta ar fi putut ajunge la alte concluzii, inclusiv în ceea ce privește aspectul dacă îi era permis sau nu să își modifice decizia sa inițială de refuzare a acordării statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei.

103 Trebuie constatat că, în aceste condiții, Tribunalul nu se putea limita, astfel cum a procedat la punctul 75 din hotărârea atacată, să facă trimitere la punctele 48 și 49 din aceasta și astfel la cuprinsul scrisorii Comisiei din 4 aprilie 2007. Astfel, întrucât această

scrisoare fusese redactată doar după ce Comisia i-a transmis deja Consiliului propunerea sa de măsuri definitive și, așadar, după ce aceasta a încălcat articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, Tribunalul ar fi trebuit să analizeze dacă conținutul acestei propuneri și al acestei scrisori ar fi putut fi diferite în cazul în care această dispoziție nu ar fi fost încălcată.

104 Rezultă din ansamblul considerațiilor de mai sus că Tribunalul, întemeindu-se pe punctele 72-75 din hotărârea atacată, nu a putut exclude că încălcarea de către Comisie a articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază a fost de natură să afecteze conținutul regulamentului în litigiu și, în consecință, dreptul la apărare al recurentei. Din moment ce Tribunalul a săvârșit, așadar, o eroare de drept, al doilea motiv de recurs trebuie admis.

105 În consecință, hotărârea atacată trebuie anulată, în măsura în care Tribunalul s-a pronunțat în sensul că dreptul la apărare al recurentei nu a fost afectat prin încălcarea articolului 20 alineatul (5) din regulamentul de bază.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

106 Conform articolului 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții de Justiție, în cazul în care anulează hotărârea Tribunalului, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată. Aceasta este situația în speță.

107 Astfel cum s-a arătat la punctul 81 din prezenta hotărâre, nerespectarea termenului de zece zile prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază nu poate conduce la anularea regulamentului în litigiu decât în măsura în care există posibilitatea ca, din cauza acestei neregularități, procedura administrativă să fi putut produce un rezultat diferit, afectând astfel în mod concret dreptul la apărare al recurentei.

108 În consecință, trebuie analizat dacă existența unei astfel de posibilități poate fi exclusă în speță.

109 Aceasta ar fi situația dacă, chiar și în ipoteza în care Comisia ar fi fost convinsă prin scrisoarea din 2 aprilie 2007 că recurenta îndeplinea criteriul material prevăzut la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf a doua liniuță din regulamentul de bază, i-ar fi fost interzis, în temeiul ultimei teze a articolului 2 alineatul (7) litera (c), să modifice decizia sa inițială de refuzare a acordării statutului de întreprindere care funcționează în condiții de economie de piață recurentei.

110 Ultimele două teze ale articolului 2 alineatul (7) litera (c) din regulamentul de bază prevăd că se analizează dacă producătorul îndeplinește sau nu criteriile materiale menționate de această dispoziție în termen de trei luni de la inițierea procedurii, iar soluția stabilită rămâne în vigoare pe tot parcursul anchetei.

111 Or, în lumina principiilor legalității și bunei administrări, această dispoziție nu poate primi o interpretare care ar obliga Comisia să propună Consiliului măsuri definitive care ar perpetua, în detrimentul întreprinderii în cauză, o eroare săvârșită în aprecierea inițială a criteriilor materiale menționate.

112 Astfel, în cazul în care, în cursul anchetei, Comisia ar observa că, în mod contrar aprecierii sale inițiale, o întreprindere îndeplinește criteriile stabilite la articolul 2 alineatul (7) litera (c) primul paragraf din regulamentul de bază, i-ar reveni sarcina de a acționa în consecință, asigurând în același timp respectarea garanțiilor procedurale prevăzute de regulamentul de bază.

113 Rezultă că, în urma scrisorii recurentei din 2 aprilie 2007, Comisia ar fi putut încă să își modifice poziția.

114 În măsura în care nu ar fi, așadar, exclus că, în cazul în care ar fi avut cunoștință de conținutul scrisorii menționate, Comisia ar fi propus Consiliului măsuri definitive mai favorabile pentru recurentă și că, în acest caz, Consiliul ar fi urmat această propunere, trebuie constatat că dreptul la apărare al recurentei a fost afectat în mod concret prin nerespectarea termenului de zece zile prevăzut la articolul 20 alineatul (5) din regulamentul de bază, nerespectare din cauza căreia Comisia nu a luat cunoștință de acest conținut în timp util.

115 În consecință, regulamentul în litigiu trebuie anulat, în măsura în care instituie un drept antidumping asupra importurilor de mese de călcat fabricate de recurentă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

116 Potrivit articolului 122 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

117 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acest regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât recurenta a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

118 Articolul 69 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, de asemenea aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acest regulament, prevede că statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Conform acestei dispoziții, se impune ca Republica Italiană și Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată. În temeiul articolului 69 alineatul (4) al treilea paragraf, Curtea poate hotărî ca un intervenient, altul decât un stat sau o instituție, să suporte propriile cheltuieli de judecată. În temeiul acestei dispoziții, se impune ca societățile intervenient să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Anulează Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 29 ianuarie 2008, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul (T-206/07), în măsura în care Tribunalul s-a pronunțat în sensul că dreptul la apărare al Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd nu a fost afectată de încălcarea articolului 20 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene.

2) **Anulează Regulamentul (CE) nr. 452/2007 al Consiliului din 23 aprilie 2007 de impunere a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii aplicate la importurile de mese de călcat originare din Republica Populară Chineză și din Ucraina, în măsura în care prin acesta se impune o taxă antidumping asupra importurilor de mese de călcat fabricate de Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd.**

3) **Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.**

4) **Comisia Comunităților Europene, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA și Republica Italiană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături